

Tentokrát jsem se dopředu nekochala marnou nadějí, jak si to všechno krásně užiju v domnění, že už Ešus konečně rozum pobral.

Ešus rozum nepobere nikdy, s tím jsem se už smířila, a když jsem zjistila, že se půjde družít i jeho právoplatná manželka Major Mrňavka, nepočítala jsem už naprosto s vůbec ničím. Bylo mi jasné, že prostě hrozí totální rozklad, zemětřesení, tsunami, zánik říše římské a já nevím co ještě. Protože to, co cítí k Majorovi Mrňavkovi Zrzavohubec, se nedá s žádnou jinou fenkou opravdu srovnat. Ostatní fenky bude svádět, namlouvat, ale jeho srdce už navždy patří Abbie. To už nikdo a nic nezmění.

Teď se neviděli hodně, hodně dlouho, ale jeho city neochladly ani o půl stupně. Jakmile Abbie viděl, osamocená mozková buňka si vzala dovolenou, páč věděla, že by tam stejně byla zbytečná, odjela kamsi do teplých krajín a mě nechala ve štychu. Krom toho, že byl Zrzavohubec zcela mimo sebe a ochoten klidně se i oběsit, aby byl své vyvolené blíže a mohl jí aspoň funět do ouška, když už ne rovnou zařizovat rodinu, dával hlasitě všem najevo, že "MAJ FŠICHNI VYPADNOUT, PROTOŽE TADLE BÁBA JE MOJE, ROZUMÍTE? JEN MOJE!"

Na chvíli se dokázal vrátit zpět na zem, pouze když jsme poodešli o kus dál. Takže se kupodivu dokázal přivítat i s mrňouskem Pedrem, který se kolem něj nadšeně pinožil a snažil se o kontakt. Zatímco Ešusův zájem netrval moc dlouho, já byla (a jsem □) z Dona Pedroše naprosto unešená, protože to je takový úžasný stvoření, že se hned tak nevidí a myslím, že Louk nemohla udělat nic lepčejšího, když si ho vzala - ti dva k sobě naprosto pasují :-). Major Mrňavka mezitím nadšeně tancovala na protějším chodníku tak usilovně, že si serval polštářky na nohou.

Pak jsme se vydali na cestu a štěkavci hromadně uvítali, že se konečně něco děje. Za rohem

v parku na nás bafla Zana a mohlo se jít. Ešus byl pro klid ostatních okošíkován, protože jeho invektivy nemusí u ostatních rozhodně budit důvěru, že? A šlo se. My měli pro ten den jasný program. Ešus neměl v hlavě nic jiného než vynahradiť si čas, kdy se s Majorem Mrňavkou neviděli. Třikrát musel být zcítýrován a jednou velmi hlasitě ohulákán, než byl schopen nějakým způsobem fungovat.

Záměrně píšu nějakým, protože o normálním fungování nemůže být řeči. Když byl oddělen, tož sice tak jako "fungoval", ale srdce ho stále táhlo tam, tam a jen na to jedno místo. Do toho všude ti cizí psi, všude byli, nebylo jich málo, zkrátka hrozná situace pro Zrzavohubce. Jednu výhodu to ale mělo - nemuselo se moc koukat, kde je pes, protože to bylo naprosto jasné: je u Majora Mrňavky. A já si tak kousek cesty užívala společnosti Dona Pedra a jeho paničky.

Po hromadném focení už jsem usoudila, že košíku netřeba a tak byl Ešátor na ostro a na chvíli opět oddělen od své drahé. Panička se potom chvílku věnovala krmení jelenů a taky na chvílku tlachání s ostatními a taktéž krmení dravé zvěře v podání Lucčina "bojového psa". Když jsme potkali vhodný plácek, byla Abbie vypuštěna z vodítka a nastalo Ešusí Eldorádo - "KONEČNĚ VOLNÝ POHYB OBOU A KONEČNĚ OPRAVDU SPOLU!" - což bylo Majoru Mrňavkovi zcela putýnka. Myslím, že ani nevnímala, že tam Ešus je a hodlá konečně založit tu rodinu. Porno fotografie tentokrát nikdo nevyrobil. Poté nás čekala ještě ohrada s koňmi, kde jsem si po dlouhé době pohladila koňskou hlavu a za chvíli už hospůdka, obžerstvení, odpočívání a povídání.

Bylo to - jako ostatně vždycky - moc milé odpoledne, já všem moc děkuju za dárečky a zároveň se moc omlouvám. I já tentokrát byla připravena a těšila se, jak každému udělám malou vánoční radost hvězdičkou pro štěstí. To bych ovšem nesměla být ani já, abych večer před odjezdem nešla na jisto pro sáček, kterýžto se rozhodl hrát si na Dejvida Oupřfílda a vysublimoval neznámo kam.

Takže ani tentokrát to nevyšlo. Na květnové setkání jsem měla připravené беруšky - asi odlétly a pravděpodobně na stejné místo, kam o půl roku později doputovaly s nadšením koupené vánoční hvězdičky. Ešus domů dorazil naprosto vyčerpán - ani ne tak pochodováním, jako svými tanci kolem manželky. Zdlábnul misku hovězího se zeleninou a upadnul do komatu.

Na fotce je pan Ing. Zdeněk Hrabě a asistenční Bára. Kromě normální

asistence mu už dvakrát přivolala pomoc v situaci, kdy šlo fakt o hodně a asi mu tak zachránila život.

Další velké sdružování ho čekalo o týden později. Na cvičáku Helppes, kde se cvičí a připravují slepeční a asistenční pesani a kam chodíme na běžný výcvik s Ešusem cvičit i my, byla Mikulášská besídka pro hodné pejsky. Nebyla jsem si sice zcela jistá, když je to pro hodné pejsky, jestli tam máme co dělat, ale pak jsem usoudila, že to zkusíme. Původní záměr byl jít jen na kukajdu v čemž mě utvrdil i fakt, že se v momentě odjezdu rozmrholilo.

Páníček nás tam odvezl s tím, že se jede podívat po dárcích, pak se zastaví a vyzvedne nás, neb jsem si byla naprosto jistá, že to vidím tak na půl hodky či hodku a jdeme domů. Záměry jsou jedna věc, realita věc zcela jiná, takže jsme nakonec skončili zapsaní nejen k Mikulášské nadílce, ale I DO SOUTĚŽE! Asi jsem někde cestou na cvičák ztratila mozek, jinak se to totiž vysvětlit nedá. Páníček tedy přijel a... po chvíli zase, když viděl, že se nechystáme k odchodu, tak odjel.

Korzovali jsme volně prostorem mezi ostatními hafany, aby se Ešusíno otrkával. Pak najednou, kde se vzali, nikdo neví, ale byli tam. Anděl, Mikuláš i čert. A už to jelo, hodní i hříšníci byli zváni na kobereček, kde museli svatosvatě slíbit, že už budou vždycky hodní a "přednést nějakou tu básničku".

My jsme jako básničku vystřihli poklonku pro pana Mikuláše. Byli i jedinci, kteří básničku říkat žádnou nemuseli, protože za ně mluvily jejich činy - jako třeba za krásnou zlatou retrívřici, která, když její nemocný páníček na procházce upadl, uměla si poradit sama a přivedla pomoc. To jsou věci, které mě vždycky dostanou na kolena.

A obdivuju každého, kdo takto psa dovede připravit na jeho nový život. Pak byli i jedinci,

kteří si z čerta vůbec nic nedělali a ještě mu byli ochotní sebrat i jeho pytel na zlobivé druhy. Byli tam psíci plebejci, psíci šlechtici, psíci opravoví pracovníci, kteří jsou svým páníčkům nepostradatelnou oporou. Všichni za svou snahu dostali do Mikuldy nějaký dárek a mohli jít soutěžit.

První na pořadu dne byl agility běh družstva andělů proti čertům. Nějakým omylem nás zařadili mezi andílky. A já se vůbec divím, že i přes to družstvo andělů vyhrálo. Běželo se na čas, a protože my s Ešusem agility neděláme, tak to taky podle toho vypadalo. Museli tam v družstvu být opravdoví borci, když náš výsledek dokázali přebít. Pak už se jelo samostatně, každý sám za sebe.

Čekala nás cesta na invalidním vozíčku. Kdy se, i se psem vedle vozíku, musíte dostat na přesně určené místo a tam hodit do koše tři balonky. Měla jsem obavy z toho, že mě Ešus určitě z vozíku vyklopí. Protože i tací borci zde byli. Leč obavy jsem měla mít spíš ze sebe. Neb ejhle, i tak jednoduchá věc, jakou je rozpohybování vozíku nemusí být tak jednoduchá, když jednak nevíte pořádně, o co jde a druhak nezapojíte mozek.

Rotweilka Daisy Jany Kubátové. Je to asistenční signální pes kardiaka,

Janě ohlašuje záchvaty bohužel docela často, takže úspěšných zásahů nepočítaně.

Takže místo toho, abych kola rozpohybovala madlem, které je na kolech upevněno, jala jsem se roztáčet kola samotná a hned si tak způsobila "zranění" když jsem si palec přiskřípla právě mezi kolo a to madlo. Nakonec se povedlo a já jsem zastavila na značce. Že jsem se netrefila ani jednou do koše nebylo rozhodně způsobeno ani skřípnutým palcem v kole vozíku, ani skutečností, že házím vsedě na vozíku.

Netrefila bych se ani ve stoje a do koše velikosti bazénu. Netrefuji se totiž zásadně. Takže jízda za plný počet bodů, za hody jaksi ani prť. Postoupili jsme dále a čekala nás práce

policejního psa. Úkolem hafanů bylo označit kontejner, kde se ukrývají dobroty. Přistoupili jsme k tomu naprosto profesionálně, “velký borci”.

Nástup na startovní čáru, Ešus u nohy odepnut z vodítka a s povelom Hledej dobrotu! vyslán ku práci. Vyběhl, bez jakéhokoliv zaváhání či ujišťování se, popadnul ten správný kontejner, přinesl ho a ve vzorovém předsednutí předal. Vteřinová záležitost pro profíka :-), jákala jsem, rostla po desítkách centimetrů a Ešusa pochopitelně bohatě odměnila.

Šup na další - tady byl jasný plný počet bodů už předem - chytání pamlsků při hodu na dálku. Tedy - pokud panička nebude házet tak, jako s těmi balónky. Dala jsem si svazácký slib, že se budu snažit. Ešus usazen na stanovišti, já jsem odkráčela na své a začala produkce. První piškot - paráda, druhý piškot super, třetí piškot - MÁME TO! A za plný počet bodů.

Co tam máme dál? Aha teď je to na paničce - přichází záludná kynologická otázka. Nejsem zas až takový psí nevzdělanec, takže to máme taky za plný počet a... jejda, jejdáááááá. Čeká na nás - Aport buřtíka. □ . No, je jasné, že ač je Ešus pes nebufetící, tzn, tak mám odzkoušeno, že má-li přinést potravu, stane se zcela nespolehlivým a ten žvanec nepřinese. A nacvičeno tímto směrem rozhodně tedy nemáme.

Snaha sice byla, ale... v průběhu výcviku došlo k tomu, že cvičený se buřty přežral a s prominutím... zablil se jak Amina. Takže bylo nad slunce jasnější, že zde to bude marná lásky snaha. Taky jo. Ešus jako většina soutěžících radostně vyběhl, radostně nestandardní aportek popadl a... posléze zcela standardně a radostně sežral jako vlk Karkulku. Smekám před borci, kteří aport buřta umí.

Martina Justiánová s asistenční Emčou. Moc šikovná fenka, kromě

normální asistence umí taky venčit a přivést Marinina druhého psa.

My máme nazkoušeno, že Ešusa přes pohozený buřt spolehlivě přivolám, leč když mu dám povel vezmi, vezme ho zkrátka doslova - na povel přines už se jaksi nedostaneme. Tudíž tady nic, tady jsme ostrouhali a tak jdeme dál. Copak to tady máme?? A jejda! Slepeckou dráhu. Úkol kde jsem nedoufala v naprosto nic a kde Ešus překvapil tak, že asi víc už překvapit nemůže.

Vím, že ho všichni znáte, ale ... stejně i tak zdůrazním, že je to PAN POTRHLÍK. Takže to nebyla zrovna příjemná představa, že nebudu vidět nic jiného než tmu, v ruce budu mít hůl, před sebou naprosto neznámé prostředí plné překážek v podobě kuželů, zátarasů, krabic atd. a po boku budu mít zrzavého pomatence. Inu co už nadělám, z boje se neutíkám. Určo tu mají i nějakou tu lékařskou pomoc, tak snad to nějak dopadne.

Jdeme na start, nechám si zatmít oči a jdu. Vzpomněla jsem si, jak používají hůl slepci - budu s ní tedy taky máchat ze strany na stranu. Ale, to zase hrozí, že nechtíc zmlátím Zrzavohubce! Sakra to je strašný pocit, nic nevidím, vnímám jen hluk kolem sebe, vůbec nevím, kam mám jít. Tak pro jistotu: "Ashi!" K noze!" nalepím si čoklida k sobě, abych ho náhodou holí nepřerazila, a jdeme. Mlátím holí jako pitomá rádobyzkušeně zleva doprava a potácím se prostorem.

Co si v tu chvíli myslí pes, o tom radši ani dodatečně nepřemýšlím. Z jeho pohledu to musí být naprostý masakr. Nakonec jsem se propracovala do patové situace, kdy se ocitám někde mezi plotem a zátarasem a motám se jak hajzl při povodni. Ten pocit beznaděje je dost nepříjemný. A to vím, že kdybych chtěla, můžu si oční krytku odstranit a budu zase v obraze. Jak se musí teprve cítit ti, kteří žádnou odstranitelnou krytku nemají, mají jen tmu. Hrozný, hrozný to musí být.

Přiznám se, že jsem v tu chvíli naprosto zapomněla, že tam nejsem sama, že jsme tam spolu dva. Až zavolání paní rozhodčí: "Nechte ho! Nechte ho, on vás vede, VEDE VÁS!. Nechte to jen na něm, on vás odtamtud vyvede sám!" mi připomnělo, že se tam nemotám sama. A i když to nebylo vůbec, ale vůbec jednoduché, udělala jsem to, co na mě volala. Nechala jsem všechno na Ešusovi.

Přiznám se, že představa, že se mám spolehnout na šílence kříženého s pomatencem, mi nedělala dobře ani na těle ani na duchu. Smířila jsem se s tím, že vbrzku minimálně skončím

na zemi, protože se někde objeví fešná psí baba a Zrzavý Casanova podlehne volání srdce. Nebo nastane jiná, mnohem horší katastrofa.

A jako vždy jsem se stoprocentně sekla. Paní rozhodčí měla naprostou pravdu a ten šílenec křížený s pomatencem mě zcela profesionálně (jak to posléze paní rozhodčí označila) vyvedl ven. Abych pravdu řekla, je to strašně zvláštní pocit. Máte se najednou- zcela bezbranní - svěřit do rukou pesana. Pesana, který nic takového doposud neprovozoval a který je navíc v našem případě potrhlík.

Ešusova profesionalita paní rozhodčí natolik uchvátila, že ještě než došlo k nalévání čaje z termosky poslepu, mě vyzvala, ať si sundám masku z očí a ukazovala mi, odkud a jak mě Ešus vyvedl. Mluvila opravdu naprosto nadšeně. A já si v tu chvíli uvědomovala nejen to, jak strašné musí být žít neustále ve tmě - nevím jak vy, ale já si sice už kolikrát zkoušela pohybovat se doma poslepu, ale - to není ono. Tam máte pořád prostorovou paměť. Jste-li v cizím prostředí, je to něco úplně jiného, jste prostě bezbranní jak batole. Nemáte se čeho chytit-obrazně i doslova.

Uvědomila jsem si ale zároveň i to, jak málo tomu svému pomatenci věřím. A jak hodně - třebaže i bez důvěry z naší strany - se naši plyšáci dokážou na nás navázat. Ešus opravdu, když jsme mu přenechala veškerou iniciativu, tak bez jakéhokoliv zaváhání přešel lehce dopředu a pomalým (to stojí za zaznamenání zlatým písmem- POMALÝM!!!) krokem mě vedl ven. Bez jakéhokoliv zádrhelu a bez jakéhokoliv zájmu o okolí. Zcela soustředěně, jako profík.

Tohle jeho neuvěřitelně zodpovědné chování mě, spolu s poznáním toho, jak se musí žít lidem žijícím v absolutní doživotní tmě, dohnalo bez přehánění k zatraceně mokrým očím.

Stála jsem pak v cíli, zakláněla hlavu dozadu, abych nahnala tu vodu zpátky a omlouvala se, za trošku přecitlivělou reakci.

Jak se ale zdá, podle povídání paní rozhodčí-jedné z cvičitelek slepeckých a asistenčních psů, nebyla jsem první, koho tyto pocity sejmuly. A pochopení pro mé chování mi potvrdil i "kolega ve zbroji" poté co si trasu prošel se svým pesanem.

Všechny disciplíny jsme už měli s Ešusem za sebou a tak, když jsem dosmrkala do šnuptychlu a zamáčkla slzu, jsme mohli jít zase korzovat. Dokorzovali jsme k agilním překážkám a šli si zkusit tunel. Zkusili jsme tunel, Ešus celý nadšený, že to zvládnul, vyběhl ven a... běžel se podívat za kámoškou. Dohopíkoval nadšeně, předvedl hravou úklonu jako výzvu ke hře a... kámoška se ukázala býti spíše kámošem a... Ešus dostal trošánek na frak.

Nic moc, jen takové to psí vysvětlování, ale našeho cítu to rozhodilo, takže se začal tvářit naprosto scíple a po další půlhodině se dožadoval odchodu domů. Seděl mi nalepený na noze, huhlomumlal, dělal pískací konvici na bodu varu a vůbec dával najevo, že ešče minutu a skončí u docenta Chocholouška. Tak jsme se tedy porozloučili a vydali se domů. Z původně plánované půlhodiny bylo vlastně hodin několik, ale myslím, že stály za to.

I s tou dohrou v tramvaji. Předesílám, že nejsem žádný černý pasažér. Mám svou legitku či případně vždy řádně štípu lístek. Za sebe i za svého čoklida. Inu, přijela tramvaj, my jsme nasedli a usalašili se. Jedeme jednu zastávku, druhou a při cestě na třetí, při rozjímání o zvláštních pocitech během naší slepé chůze, jak tak bloumám pohledem, zjišťuji náhle, že přede mnou stojí - REVIZOR!!! V ten samý moment mi došlo, že legitku mám. Mám, ale DOMA!! Ozvalo se: "Kontrola jízdenek!" a pan revizor mě vyzval.

V tu chvíli se ve mě srazil onen doznívající zvláštní pocit ze sounáležitosti s vlastním psem se zjištěním, že jsem naprostý idiot, který dostane pokutu, protože má v hlavě průvan a nechal si doma legitku. Srážka způsobila v mojí hlavě naprostý a nekoordinovatelný chaos, jaký jsem ještě nezažila. Místo projevu normální civilizované osoby se projevil jakýsi-řekněmež třeba Mauglí.

Takže v odpověď na prosté oznámení o kontrole jízdenek, se pan revizor dozvěděl následující: "Já jí mám! Mám ji. Já mám všechno, ale ne tady. Doma!!! Doma mám všechno.

Tady nemám nic. Normálně mám všechno, ale tady nemám nic vůbec, vůbec nic.” (a to je prosím jen velmi zkrácená verze mého velkolepého proslovu).

Pan revizor byl zaprvé evidentně v šoku – čemuž určitě napomáhalo i mé oblečení. Byla jsem oblečena jako člověk psí, člověk, který bude trávit nějaký čas na cvičáku plném psů a můj oděv také tuto skutečnost dosti odrážel. Byla jsem všude otlapkána blátivými značkami psích tlapek a taktéž náležitě oslintána, takže jsem při zpětném pohledu určitě pro nezasvěcence nepůsobila zcela standardně.

A za druhé to musel být naprosto empatický člověk. Nějakou dobu v němém údivu mžikal očima asi tak jako to dělával Jiří Hrzán a pak pravil: “Pravděpodobně máte na mysli, že vlastně legitimaci MHD, že ano?” Úleva, že chápe co mám na mysli, mě zcela paralyzovala a tak mým projevem byl pouze pohyb takového toho psíčka-hračky co se vozil kdysi v autě. Umělohmotný rádoby psík, který v rytmu jízdy kýval hlavou na svém umělohmotném krčku. Na víc, jsem se ve svém zděšení už nezmohla.

“No jo!” ozvalo se v odpověď mému mohutnému pokyvování, “ale i když máte legitku, měla byste stejně štípnout lístek tady za psa!” Marná lásky snaha, opět nepřišla odpověď hodná civilizovaného člověka, alébrž se ozvalo, a to zcela vítězoslavně, (neb jsem měla radost, že alespoň něco mám): “Mám lístek! Mám, mám ho tady někde, je tady, počkejte, ten mám! Ten nemám doma, ten mám tady!” a proslov následovala inventura kapsy- nejdřív několik posledních kousků játroví. Pak pár piškotů. Pak pár rozdrobených piškotů. Pak drobky – pravděpodobně z piškotů.

Pak jsem narazila na pytlík s odměnami, chtěla ho též vytáhnout, ale pytlík byl jiného názoru. Při dohadování kdo z nás má větší pravdu, pytlík nevydržel, boční švy povolily a

obsah se rozeběhl zcela svévolně po tramvaji. Pan revizor byl evidentně člověk velmi pevných nervů. Jinak se obávám, že by těžko následovalo to, co následovalo. Chápavý povzdech nad lidmi s IQ napařovací žehličky (vypnuté) a... poté mi šel ten zahnojený lístek sám od sebe štípnout. Radši asi.

Tipuju si, že ho napadlo, že retardovaný jedinec mého kalibru si těžko bude umět lístek sám štípnout :-). Takže mi lístek odebral z natažené ruky, štípnul ho a do ruky zase vrátil :-). To už jsem byla rozložená docela. Svářil se ve mě pocit naprostého zděšení nad sebou samotnou a řehot mého druhého já, které si naprosto škodolibě tu situaci vychutnávalo.

Ešus celou dobu vzorně seděl a předstíral, že TO k němu ani tak moc nepatří, že TO jen doprovází. Na rozdíl ode mne, vypadal ještě čistě a upraveně - to já byla od bahna celá. On jen částečně. A vypadal též kupodivu i inteligentně, zatímco nade mnou by se slitoval i masový vrah. Když jsem na konečné vystoupila, řekla jsem si: "Panebože odteď chodim radši pěšky!" a při příští hodině tak pro jistotu i učinila.

Protože ať dělám, co dělám, jdu z venčení či cvičení vždy domů jako to čuně. Ale co, alespoň mám čím pobavit, když někdy ve společnosti uvázne zábava. A ten nejsilnější dojem z celého dne, ten pocit, že můžu svému psu v případě nouze důvěřovat, ten by nepřebilo ani to, kdyby mě chytli, jak cestuju na černo prezidentským letadlem. A víte co? Druhý den jsem se dozvěděla, že jsme neměli odcházet předčasně, protože... Ešus se umístil na druhém místě. Takže kdybych se naučila líp házet balónky a víc svému psu důvěřovat, mohl třeba i vyhrát. Ale my vyhráli vlastně i tak.

A tady je odkaz na [album](#)

30.3.2009